Ч. 77. Середа 19 (6) цьвітня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Наміри міністра дра Ґлембиньского. — Австро-Угорщина а ворохобня в Альбанії. — Справа марокканьска. — Положене в Мехику.

Віденьска Zeit містить в послідним числі розмову з міністром зелізниць дром Ґлембиньским в справі фінансового положеня зелізниць державних. Зміст тої розмови такий: Фінансове положене наших зелізниць, коли ему з близька приглянути ся, не є таке зле, як здогадують ся навіть дуже визначні парляментаристи. І я також давнійше инакше глядів на ту справу. Хотячи добре оцінити вислід фінансовий зелізниць державних треба додати до виказаної надвижки, яка минувшого року виносила округло 160 мілїонів корон ще дохід з податку від білетів в висоті 18 мілїонів, крім того податки оплачувані зелізницями державними в квоті 22 мілїонів, вкінци доходи із стемплів і оплат за фрахти в квоті 5 мілїонів корон. Поза тим треба увзглядити, що сьвідченя зелізничого заряду в користь почти і льокальних зелізниць перевисшають суму 10 мілїонів корон.

Видатки на опроцентоване і покрите довгів зелізниць державних разом з інвестицилми виносять річно 244 мілїонів корон, з чого 35 мілїонів припадає на покрите довгу. Зібравши то всьо, пересьвідчимо ся, що фінансовий недобір, взглядно державна субвенция для опроцентованя довгів державних є менша, як видатки державні є перед 30 літ. До того треба додати, що від того часу збільшила ся значно сїть зелізниць державних через будову ріжних неоплатних зелізниць стратеґічних.

Одною з найважнїйших задач заряду зелізничого є так значне збільшене видатности зелізниць державних, аби не лише зник виказаний міністерством фінансів недобір, але також показала ся надвижка, котра зробила би можливим відписане недобору і довела до независимости зелізничого заряду від міністерства фінансів.

Для осягненя тої цїли буде в першім ряді конечним обмежити відповідною реформою як видатки річеві так і персональні. Комісия, що радить над способами придбаня ощадностий, працює дуже пильно і представить вскорі свої предложеня.

Ощадности дадуть ся придбати наміреною зміною дириґованя возів, а ще більше розвиненем системи павшалїв, премій, тантием і акордів і рациональним занятєм робітників.

Вкінци заявив ся міністер против стабілїзованя робітників, бо як досьвід показав, стабілїзация робітників спричинила велике зменшене видатности працї у всїх зелізничих варстатах.

Віденьскі дипльоматичні круги слїдять з великим занепокоєнем ворохобничий рух в Альбанії, вже хоч би длятого, що постава, яку займила в цїлій тій справі Чорногора, є дуже загадочна помимо всїх урядових і півурядових заперечень і впевнень, що Чорногора строго держить ся невтральности. А що також Росия бажає собі удержати на Балканї спокій, то російский уряд справ заграничних вислав сими днями до своїх чорногорских приятелїв дуже енерґічне упімнене, аби не мішали ся в альбаньску справу. Австро-Угорщина же вправді не урядово, але дуже рішучо хоч вічливо дала зрозуміти Портї, що вже крайний час перевести в Альбанії такі реформи, котрі зробили би конець вічним непокоям в тім краю. Супротив того можна надіяти ся, що сим разом питане альбаньске не перемінить ся в питане балканьске і що буде можна оминути поважнїйшої небезпечности.

В справі марокканьскій настав тепер несподїваний зворот. Між Франциєю а Іспаниєю дійшло до повного порозуміня, натомість в Берлинї намір Франциї висланя до Марокка біль-

---

12)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлїйского — Конана Дойле.

(Дальше).

Я був у винограднику, тики виглядали ще величаво, але листя вже не було. То не була кривівка для мене. Крім того перед ночею треба було менї трохи поживи і води.

В зникаючім сумерку я біг вперед і вірив в свое щастє.

Оно не завело мене. Щастє є женщина і хороброго гузара не покидає нїколи.

Отже добре. Я спотикав ся у винограднику, а переді мною щось показало ся. Коли я зближив ся, переконав ся, що то був великий чотирокутний дім з довгою, низкою будівлею з одного боку. Був він на місци перехрестя трех доріг, було ясно, що була се якась оселя або гостинниця.

В вікнах було ще темно і всьо було ще в глубокім снї. Я представляв собі, що така вигідна кватира мусить бути безусловно замешкана висшими офіцирами.

Вже не раз зробив я досьвід, що в найблизшім окруженю небезпеки чоловік найбезпечнїйший, тому я не думав зовсім виречи ся тої пристани.

Низький будинок був правдоподібно стайнею. Тому що двері не були замкнені, я всунув ся туди. Було там богато худоби і овець, котрі уміщено ту, щоби їх укрити перед пазурами мародерів. Драбинка провадила на гору. Я вийшов по ній і сховав ся вигідно в сїні. Стрих мав мале віконце, з котрого міг я дивити ся на перед гостинниці і на дорогу. Я чекав в своїй кривівцї, що стане ся.

Показало ся, що мій здогад, що ту мешкають висші офіцири, є правдивий.

Зараз по всході сонця показав ся драґон анґлїйский з рапортом, до сеї пори ставало голосно як з улию. Офіцири від'їжджали і приїзджали. Я чув все той сам оклик.

— Сер Степлетон! — Сер Степлетон!

Було менї несказано прикро лежати ту і дивити ся, як господар виносить офіцирам що раз то нові фляшки. Але бавило мене дивити ся на їх сьвіжі, виголені, безжурні лиця і представляти собі, які би то зробили міни, коли би нечаийно довідали ся, яка славна особа є в їх безпосереднім окруженю. Коли я так дивив ся, представив ся моїм очам вид, котрий здивував мене.

То суть безлично зухвалі люди, ті Анґлїйцї, панове. Як думаете, що зробив льорд Велїнґтон, коли згамував єго Массена і не міг кинути ся зі своєю армією?

Не згадаете! Думаете може, що розлютив ся або попав в розпуку, що скликав войска свої і виголосив до них огненну бесїду, пригадав їм їх вітчину і славну минувшину і відважив ся на завзяту борбу?

Нї, сего мільорд не зробив. Вислав до Анґлїї скорий корабель, казав прислати собі стадо коний і уряджував собі зі своїми офіцирами польованя на лиси. За окопами в Торр Ведрас полювали ті варяти три рази на тиждень. Ми чули вже о тім в таборі, але тепер я переконав ся на власні очи, що се правда.

Дорогою ішла та череда трийцять до сорок псів біло-бронзових, а кождий з них держав хвіст під тим самим кутом, як стара ґвардия свої баґнети! Бігме, чудовий був се вид! Коло псів їхало кінно трех мужчин в своїх високих шапках і червоних фраках, що означає у них ловців.

За чередою посувало ся богато їздців в найріжнороднїйших уніформах; їхали по двох по трох, розмовляли весело і сьміяли ся. Їхали поволи і я подумав собі, що гонять певно дуже повільного лиса. Але то вже було їх річию, не моєю. Незадовго переїхали коло мого вікна і зникли менї з очий. Я чекав і уважав, чи не лучить ся менї яка нагода.

Не тревало довго, а явив ся офіцир в синім уніформі, подібнім до тих, які носить наша артилерия кінна. Поспішав дорогою. Був то сильний, старший чоловік, а по обох боках лиця мав сивий заріст.

Задержав ся і почав розмовляти з офіцирom від драґонів, котрий чекав на него перед гостинницею. Тепер я переконав ся, як менї придав ся анґлїйский язик, лкого я колись учив ся.

Я розумів кожде слово з їх бесїди.

— Де є „мет"? — запитав офіцир.

шої виправи войскової стрітив ся з опором. Насамперед французкий амбасадор в Берлині, Камбон, предложив устно той проект секретареви державному в німецкім міністерстві справ заграничних — і не дістав ніякої відповіди, відтак Круппі вислав письмо до німецкого міністерства справ заграничних і також не дістав відповіди. Від того часу депеші з Парижа доносять, що положенє в Марокко поправило ся. З другої же сторони супротив бунту виноградарів Франциї не дуже то поручно гадати о войсковій виправі до Африки.

Переговори між мехиканьскими ворохобниками а правительством зірвано і справа полагодженя спору опинила ся в руках правительства Сполучених Держав. Після вістий з Вашинґтону початком до успокоєня мехиканьскої заверухи має бути виїзд президента Діяза з краю, котрий вибирає ся в довшу подорож до Европи і зложить своє достоїньство.

Новинки.

Львів, 18 цьвітня 1911.

— **Відзначенє.** Є. В. Цїсар надав старшому радникови лїсництва Йосифови Флехнерови при нагоді перенесеня єго в сталий стан спочинку титул радника Двора.

— **З зелїзниці.** Із Станиславова наспіла була вчера вість що межи Тлустим а Ягольницею в наслїдок того, що насип на шляху усунув ся рух товаровий на тім шляху здержано більше менше на 48 годин, а рух особовий відбував ся в той спосіб, що подорожні пересїдали ся, а пакунки переношено. Нинї наспіла вість, що на шляху Біла-Чортків-Заліщики загальний рух заведено на ново.

— **Порядок Богослуженя** в Успеньскій церкві у Львові. В Велику середу: Утреня о 6 годинї рано, часи, Служба Божа преждосьвященых Дарів о 11 год. — В Великий четвер: Утреня о 6 год.; Служба Божа сьв. Василия Вел. з вечірнею о 10 год.; вечером о 7 год. Утреня Вел. Пятниці, то є Служба Спасительских страстий Христових з читанєм 12 Евангелий. — В Вел. пятницю: Царскі часи о 8 год. потім вечірня з торжественним співом, потім обхід з Плащеницею і проповідь. Вечером о 7 год. надгробна утреня. — В Вел. суботу: Рано о 10 год. Служба Божа Сьв. Василия Вел. — В Сьвітле Воскресенє: Утреня воскресна рано о 4 год., Служба Божа о 8 год.; вечірня з проповідию о 5 год. — В Сьвітлий понедїлок і второк богослуженє як звичайно о 6, 10 і 4 год.

— **Влом до бюра „Народної Торговлї“.** З неділї на понедїлок вломили ся якісь невислїджені доси злодії до бюра „Народної Торговлї“ Ринок 36 і хотїли розбити огнетревалу касу, але якось їм то не удало ся. Після науки забрали ся жваво до роботи, поклали „катеринку“ „на писк“ (перевернули касу горі задною стїною і почали вертїти, вирізали діру, але все таки не могли до середини добути ся, бо не могли виломити внутрішної сталевої стїни. Вломників мабуть хтось напудив, бо они втїкаючи не мали часу забрати свої знаряди, котрі лишили позавиванї в Gazet-у Codzienn-у. В касі було під той час 18.000 К.

— **Пригода Русинів в Америці.** В Мек Кіс Рок в Пенсильванії вергали в недїлю вечером дня 26 с. м. з місийної науки касиєр руської церкви п. Гальчак зі своєю дочкою і з місцевим сьвященником. Коли переходили попри темний заулок вискочили несподївано якісь драби звалили Гальчака на землю і хотїли обрабувати. Коли довька наробила крику, розбишаки кинулись на неї і немилосерно покалїчили. Коли сьвященик станув в обороні нападених, розбишаки в застрашаючий спосіб і єго побили, а відтак повтїкали в ріжні сторони. — Василь Казюка, лїт 25, жонатий, батько одної дитини, родом з Токів в Збаражчинї, приїхав дня 28 марта до Америки і пішов до своїх знакомих в Джерзі Сіті, щоб з ними привитати ся та розказати їм новини із старого краю. На ніч пішов до готелю і тут найшли єго слїдуючого ранка неживого. Лягаючи спати, здмухнув газове сьвітло (замість єго закрутити) і заснув на віки. Видко, що хотїв ратувати своє молоде житє, бо найдено єго під ліжком.

† Померли: Др. Мих. Корнелля, ст. інжинер Видїлу кр., чоловік великої науки, перший у Львові доктор технїчних наук помер дня 11 см. в 50-ім роцї житя. Покійник був членом майже всїх наших просьвітних і економічних товариств. — Стан. Вомеля, дневникар і лїтерат, один із найвизначнїйших польских критиків і рецензентів театральних у Львові по довгій недузї. — Киприян Біліньский, висл. ст. комісар маґістрату, помер дня 16 с. м. у Львові. — Емілїя з Михалевичів Грицинова, вдовиця по бл. п. о. Теодорі, пароху Братковець упокоїла ся в Перепельниках дня 10 цьвітня в 76-ім роцї житя.

— **Порядок Богослужень в Преображеньскій церкві.** В Велику середу: о 9 год. рано часи; о 11 год. рано Служба Божа преосьвященых Дарів. — В Великий четвер: о 9 год. рано Служба Божа сьв. Василия Вел. з вечірнею; о 7 год. вечер Служба сьв. Страстний Спасителя. — Велика пятниця: о 9 год. рано Царскі часи; о 11 год. рано вечірня з проповідию і торжественний обхід з Плащеницею; о 6 год. вечер Надгробна Утреня Великої суботи. — Велика субота: о 9 год. рано Служба Божа сьв. Василия Великого з вечірнею і благословенє хлїбів; о 7 год. вечер Надгробне, хрестний хід і Воскресна Утреня. — Неділя Пасхи: о 6 і 7 год. рано читані Служби Божі; о 8 год. рано торжественна Служба Божа; о 5 год. по полудни вечірня з акафистом Воскресенію і проповідию. — Сьвітлий понедїлок і второк (як в кожду недїлю і сьвято) с. є.: о год. 6 рано утреня і читана Служба Божа; о 10 год. рано співана Служба Божа і проповідь; о год. 4 по пол. вечірня і акафист.

— **Дрібні вісти.** Міністерство війни в порозуміню з міністерством краєвої оборони розпорядило, що в день виборів бранка не буде або в день тїснїйших виборів бранка не буде відбувати ся. — Михайлови Ящиньскому, ва-

---

Я представляв собі, що має апетит на біфштик, але тому що другий відповів, що близько Альтари, я переконав ся, що ту ходить о якусь місцевість.

— Ви спізнили ся, пане, сір Юріє — сказав офіцир.

— Так, я мав раду военну. Чи сір Стаплєтон Котон вже поїхав?

В тій хвили отворило ся вікно, а з него виглянув хороший молодий чоловік в гарнім уніформі.

— Гальо! Мора! — закликав — то проклятє писанє задержало мене, але зараз піду за вами!

— Добре Котон! Я вже спізнив ся, а тимчасом піду поволи наперед.

— Кажіть мені припровадити коня — сказав молодий ґенерал з вікна до офіцира.

Старий офіцир тимчасом поїхав дальше. Молодий офіцир удав ся до стайнї, а по хвили показав ся гарний хлопець з анґлійскою кокардою при шапці і провадив... Мої панове... не можете собі навіть представити, якої досконалости може бути кінь, як не виділи анґлійского коня, повного крови.

Було то чудове зьвіря. Оґер, великий, широкий, сильний а однак зручний і легкий, як серна. Чорний, як крук, а та грива, ті груди, ті ноги... як то вам описати? Шкіра єго сьвітила ся на сонци як полірований магонь, почав трохи танцювати а як гарно перебирав ногами, стрясаючи гривою з нетерпеливости!

Нїколи в житю я не видів вже такого получення сили, краси і легкости. Нераз я ломив собі голову над тим, як могли анґлійскі гузари в битві під Асторґою переїхати наших, але я не дивував ся зовсім, як я побачив анґлійскі конї.

При входї до дому було прикріплене колїсце, аби можна було привязати до него коня. Хлопець привязав коня і війшов до дому. Сейчас я пізнав, що само щастє пхає ся менї в руки. Як тільки буду в сїдлї, то вже не хто будь мене дожене. Навіть „Вольтижер“ не міг витримати порівнаня з тим гарним конем.

Думати і чинити — то у мене одно. В однїй хвили я збіг по драбині і був при двєрох в стайни. Ще хвиля а я мав поводи в руках. Скок і я сидів на сїдлї. Хтось кликав за мною, не знаю, чи то пан, чи єго слуга. Що обходив мене їх крик?

Я потиснув коня острогами, і він почав бічи в таких шалених скоках, що тільки такий їздець, як я, міг порадити собі з ним. Я пустив поводи і позволив єму гнати, куди хотїв, всьо одно менї було, де, щоби тільки як найдальше від тої гостинниці.

Ми гнали через виноградники, а в кілька хвиль по тім погоня була кілька миль за мною. В тім широкім поли не могли розпізнати, в котрий напрям я звернув ся. Я знав, що я утїк, тому я виїхав на горбок, виняв з кишенї олївець і нотес і почав рисувати терен і табор, як тільки міг досягнути зором.

Цїнний се був кінь, на котрім я сидів, але рисувати на єго хребтї не було так легко; стриг ухами, крутив ся і рвав. Зершу я не знав, що се має значити, але зараз я спостеріг, що робив се тільки тоді, коли чув наклекуваня з поблизького лїса:

— Ю! ю! ю!

Вкінци сей особливший крик змінив ся в страшенний рик і було чути голос труб.

Кінь, як би ся встїк. Очи запалали, грива наїжила ся, став дуба і почав дико танцювати. Олївець полетїв в один бік а записки в другий.

Коли я глянув в долину, представив ся менї дивний вид. Польованє перебігало коло мене. Лиса я вправді не видів, але гавкали пси, держали носи при земли, а хвости до гори, а гнали так завзято, що здавало ся менї, що маю перед собою біло-бронзовий килим, що порушає ся.

За псами гонили їздцї... панове, що за вид! Можна було видїти всї роди зброї, яка я при великім армії; крім кількох убрань стрілецких я видів синих і червоних драґонів, гузарів в червоних штанах, зелених стрільців, уланів і піхоту в еї червоних мундурах, бо офіцири піхоти так само добре їздять верхом як кіннота.

Що за товпа, декотрі мали добрі конї, инші гірші, але всї гнали, як шалені, так ґенерали як низші степені, один наперед другого, колили конї острогами, а всї були перенятї одною думкою, щоби зловити дурного лиса! Справдї дивний народ, ті Анґлійці.

Не богато мав я часу приглядати ся тому, або подивляти їх всїх, бо серед всїх тих шалених зьвірят мій оґер був найстрашнїйший.

Мусите взяти під увагу, що був се кінь ловецкий, для котрого гавканє псів було тим самим, чим для мене голос трубки кавалерийской. Кінь шалїв, ставав дуба, аж вкінци вирвав ся і пігнав як дикий за тамтими. Я кляв, стягав поводи, рвав, але я був безсильний. Той анґлійский ґенерал їздив на нїм тільки на звичайнїм сїдлї, а зьвіря мало такий твердий писок, як зелїзо. Не можна було єго задержати. Так само не відтягнув би нїхто ґренадиєра від повної фляшки вина.

Я перестав вкінци мучити ся, сидів міцно на сїдлї і чекав найгіршої річи, котра могла стрінути мене.

Що за особливше сотворінє! Ще нїколи не мав я такого коня під собою. Гнав що раз скорше і скорше, витягнений як хорт, а вітер сїк мене по лици і свистав поза уха.

Я мав на собі тільки темну блюзку, майже без жадних відзнак — а був я остїлько осторожний, що сховав пера від мого чака. В сей спосіб не можна було сподївати ся, що моє убранє зверне на себе увагу, серед того ріжнородного натовпу, або що ті люди, думаючи тільки о зловленю лиса, будуть мною журити ся. Думка, що офіцир французкий гонить посеред них, була занадто дурна, щоби могла виринути в їх головах. Я мусїв сьміяти ся, коли так їхав коло них, бо крім цїлої небезпеки, положенє моє мало щось комічного в собі.

(Дальше буде).

мешкалому при ул. 3. Мая вкрадено із замкненого куфра 1.200 кор. готівкою.

— **Продаж поворотних білетів по зниженій ціні.** Як давнійше, так і сего року продавати будуть каси особові на головнім двірци у Львові і бюро міске ц. к. зелізниць державних у Львові (пасаж Гавсмана) через літний сезон т. є. від 1 мая до 30 вересня включно знижені білети поворотні зі Львова до Янова, важні не лиш на неділї і сьвята але також і на будні дни.

З такими білетами поворотними можна їхати до Янова кождим поїздом особовим; вертати з Янова можна однак лиш поїздами прогульовими ч. 3256 (від'їзд з Янова 12·00 в полудне), 3258 (від'їзд 8·15 вечером) і 3260 (від'їзд з Янова 8·50 вечером лише в неділї і р. кат. сьвята).

Вертати в Янова до Львова поїздами особовими ч. 3252 (відходить з Янова о 7·00 рано) і ч. 3254 (відходить з Янова о 3·00 по полудни) на підставі висше згаданих білетів поворотних не вільно.

Такі самі білети поворотні і по тій самій ціні будуть видавати ся також на стациї Львів-Клепарів.

Господарство, промисл і торговля

— **Загальні збори Кред. Тов-а „Взаїмна поміч учительска“** відбули ся дня 14-го с. м. в одній зі шкільних саль Руского Тов. педаґоґічного при ул. Мохнацкого. Збори отворив п. Андрій Маренін і покликав на секретаря тов. Кликайла. По відчитаню протоколу з попередних Заг. Зборів зложив звіт дир. Мороз, констатуючи, що товариство розвиває ся повільно, але правильно. З кінцем 1910 р. числило Товариство 615 членів, котрі зложили 7.750 К на уділи. Вкладки щаднячі, уміщені на 150 книжочках, виносять суму 21.182 К 32 с., з кредиту банкового користало товариство дуже мало, бо побрало ледви 1520 К. Відношене власного капіталу до чужого з кінцем 1910 р. було як 1 : 250. Позичок уділило стоваришене 89 в межах від 100—5 0 К на загальну суму 22.985 К. Загальний оборот в р. 1910 виносив 160.504·79 К, чистий зиск 208·90 К.

В дискусиї над звітом забирали голос пп. Посипанко, Ґерусїньский, Снилик, Іванишин, Таранько, Савкевич і др. Лучаківский. Др. Лучаківский горячого поручав ідею кооперациї, бо лиш дорогою кооперациї може наше учительство двигнути ся. На внесенє контрольної комісиї уділено управі товариства абсолюториї і висказано признанє за старанне веденє справ товариства. При роздїлї зиску ухвалено по 20 К на „рідну школу“ і на тов. педаґоґічне. До Ради надзираючої вибрано через аклямацию тт.: Якимовского М., Гайдукевича Ол., Сеницю М., Вертипороха Ів., Мареніна Андр., Гриньковткого Петра, Малицку Константину, Коцяк Мих., Шпеюрского Нестора, на заступників тт.: Сушка Зиновія, Зеленого Андр., Бадмона Мих.; до комісиї контрольної увійшли пп.: Власїйчук Онофер, Устїянович Іван, Паньківский Кость.

— **З парцеляцийного Тов-а „Земля“ у Львові.** Загальні збори членів Товариства відбули ся дня 13 с. м. під проводом предсїдателя Надзираючої Ради проф. Залозецкого. Секретарями були інсп. Заячківский і дир. Гладишовский. Загальні Збори затвердили звіт Управи,— зложений дром Говиковичем і уділили Дирекциї і Надзираючій Раді абсолюторию. З чистого зиску порішено виплатити 6%-ву дивиденду від уділів, а решту в сумі 2.376 К 37 с. придїлено до резервового фонду. Вильосованих членів Ради дир. дра Теофіля Кормоша і інж. Юліяна Мудрака вибрано поновно.

До ревізийної комісиї вибрано поновно пп. Клима Воляньского і Антона Гладишовского, а в місце п. Бариляка, який не міг вибору приняти, п. Миколу Заячківского.

По зборах відбуло ся конституююче засїданє Надзираючої Ради. Предсїдателем вибрано проф. Романа Залозецкого, заступником о. радника Юліяна Федусевича, секретарем дра Володимира Бачиньского, заступником секретаря інжиніра Юліяна Мудрака.

Телеґрами.

Відень 18 цьвітня. Нинї перед полуднем прибули тут угорскі міністри Кін-Гедерварі, Люкач і Газаї. Они будуть вести дальше переговори розпочаті перед сьвятами. Ґр. Кін-Гедерварі буде принятий на приватній авдиєнциї у Цісаря, але час єї ще не означений. Нинї перед полуднем угорский премієр конферував з марк'ґр. Палявічінїм.

Бізерта 18 цьвітня. Прибув тут президент Раліер.

Брукселя 18 цьвітня. Сильний огонь знищив вчера вечером ратуш на передмістю Шербек. Одна особа зранена. Огонь мав бути підложений.

Верзаль 18 цьвітня. Капітан Канон впав з аеропляном на землю і забив ся на місци.

Вашинґтон 18 цьвітня. Секретар державний для справ воєнних заявив, що американьске войско без призволення конґресу не вмашерує до Мехіка.

Лісбона 18 цьвітня. Директория републиканьскої партиї оголосила маніфест виборчий до населеня, в котім описує подрібно революцию і обговорює попереднє монархічно-конституцийне правлїнє, котре довело до того, що переворот став ся необхідний.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·12, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави руської лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Оповіщене.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).